

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER DONNELLY

NEVLASTNÁ SESTRA

KRÁSA
NIE JE VŽDY
PEKNÁ

Kde sa končí príbeh Popolušky, začína sa príbeh jej nevlastnej sestry...

COO
BOO

Nevlastná sestra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Jennifer Donnelly
Nevlastná sestra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEVLASTNÁ SESTRA

JENNIFER DONNELLY

NEVLASTNÁ SESTRA

COO
BOO

*Venujem všetkým,
ktorí si niekedy v živote pripadali nedostatočne.*

Toto je temný príbeh. Pochmúrny.

Príbeh z inej doby. Z doby, keď v lesoch na dievčatá striehli vlky, keď sa po zakliatych zámkoch prechádzali netvory a v perníkových chalúpkach s cukrovou polevou na strechách sa ukrývali zlé ježibaby.

Tá doba je dávno preč.

No vlky sú tu stále a sú dvakrát múdrejšie. Netvory nezmizli. A v sladkom poprašku sa ešte vždy skrýva smrť.

Je to pochmúrne pre každé dievča, ktoré sa stratí.

A ešte pochmúrnejšie pre dievča, ktoré stratí samo seba.

Vedzte, že je nebezpečné zísť z cesty.

No oveľa nebezpečnejšie je neurobiť to.

PROLÓG

Kde bolo, nebolo a už nikdy nebude, v starodávnom meste na pobreží mora pracovali pri svetle sviečky tri sestry.

Prvá z nich bola panna. Dlhé rozpustené vlasy jej žiarili farbou ranného slnka, mala biele šaty a náhrdelník z perál. V útlych rukách držala zlaté nožnice a strihala nimi pásy najjemnejšieho pergamenu.

Druhá bola žena, statná a silná, oblečená v karmínovočervených šatách. Okolo krku sa jej jagali rubíny a hrdzavé vlasy, ohnivé ako letný západ slnka, si stiahla do vrkoča. V rukách zvierala strieborný kompas.

A tretia bola starena, zhrbená a zlovestná. Šaty mala čierne a jej jedinou ozdobou bol prsteň z obsidiánu s vyrytou lebkou. Snehobiele vlasy si stočila do drdolu a vo zvráskavených prstoch špinavých od atramentu držala brko.

Rovnako ako jej sestry mala starena oči prísne a sivé, chladné a nemilosrdné ako more.

Pri náhlom zahrmení zdvihla pohľad od dlhého dreveného pracovného stola, pri ktorom sedela, a obrátila sa k otvoreným dverám na balkón. Nad mestom zúrila búrka, strechy noblesných palácov bičoval dážď, čierne nebesá pretínali blesky. Z každej kostolnej veže znelo varovné zvonenie.

„Hladina vody sa zdvíha,“ prehovorila starena. „Zaplaví mesto.“

„Sme vysoko nad morom. Nedosiahne k nám. Nemôže nás zastaviť,“ vyhlásila žena.

„Nič nás nemôže zastaviť,“ ozvala sa panna.

Babizňa prižmúrila oči. „On môže.“

„Služobníctvo dáva pozor,“ namietla žena. „Nedostane sa dnu.“

„Možno sa sem už dostal,“ odvetila starena.

Po tých slovách žena i panna zdvihli pohľad. Očami preleteli veľkú prázdnu miestnosť, ale žiadneho votrelca neobjavili. Videli iba sluhov v plášťoch a kapucniach, ako plnia svoje úlohy. S úľavou sa vrátili k práci, ale stará žena zostávala ostražitá.

Venovali sa remeslu – kresleniu máp, ktoré si však nikto nepríde kúpiť, lebo nie sú na predaj za žiadnu cenu.

Každá bola nádherne vykreslená brkom z čiernej labute.

Každú bohato vyfarbili atramentami namiešanými z indiga, zo zlata, z drvených perál a ďalších, oveľa ťažšie dostupných prísad.

A každá mapa používala ako mierku čas, nie vzdialenosť, lebo predstavovala priebeh jedného ľudského života.

„Ruže, rum a rozvrat,“ zamrmala starena a ohrnula nos. „Necítite ich vo vzduchu? Necítite jeho?“

„To je len vietor,“ ubezpečovala ju žena. „Prináša vône z mesta.“

Starena si stále mrmlala popod nos, keď namočila brko do kalamára. V mnohoramenných strieborných svietnikoch horeli tenké sviečky a ona vykresľovala krajinu jedného života. Na kozubovej rímse sedel havran, čierny ako uhol', so žiarivými očami. Pri jednej stene stáli vysoké ebenové hodiny s kyvadlom v podobe ľudskej lebky. Pomaly sa kývalo zo strany na stranu a odpočítavalo sekundy, hodiny, roky, životy.

Miestnosť mala tvar pavúka. Telo uprostred tvorilo pracovný priestor sestier a z neho vybiehali rady vysokých políc ako mnoho pavúčích nôh. Na jednej strane boli presklené dvere na balkón, oproti sa týčili druhé, vyrezané z dreva.

Starena dokončila svoju mapu. Pridržala v plameni sviečky kus červeného pečatného vosku, nakvapkala ho na spodnú stranu pergamenu a vtisla doň prsteň. Len čo pečať stvrdla, babizňa mapu zrolovala, previazala čiernou stuhou a podala ju jednému zo sluhov. Ten so sviečkou v ruke zmizol medzi radmi políc, aby mapu zaradil na miesto.

V tej chvíli sa to stalo.

Medzi starenou a otvorenými balkónovými dverami prešiel so

sklonenou hlavou ďalší sluha. Pritom sa nad ním zdvihol závan vetra, ktorý naplnil miestnosť prenikavou vôňou dymu a korenín. Starena rozťahla nozdry a prudko sa otočila.

„Ty tam!“ vykrikla a vrhla sa naňho. Rukou s prstami pripomínajúcimi pazúry mu chňapla po kapucni. Stiahla mu ju z tváre a odhalila mladého muža s jantárovými očami, tmavou pokožkou a dlhými čiernymi vrkôčikmi. „Chyťte ho!“ zasyčala.

Na muža sa vyrútil asi tucet sluhov, ale ako sa k nemu zbiehali, ďalší závan vetra im sfúkol sviečky. Kým stihli zabuchnúť dvere a znovu si zapáliť plamene, nezostalo po mládencovi nič než odhodенý plášť na podlahe.

Starena sa prechádzala sem a tam a kričala na služobníctvo. Sluhovia sa hrnuli do temných uličiek medzi policami a plášte za nimi viali, keď sa pokúšali votrelca vyhnať. Ten o okamih neskôr vybehol spoza jednej z políc a prudko zastal iba niekoľko krokov od stareny. Priskočil k dreveným dverám a horúčkovo lomcoval kľučkou, lenže dvere boli zamknuté. Polohlasne zakľal, otočil sa k sestrám čelom, bleskovo nasadil úsmev a poklonil sa.

Mal na sebe nebesky modrý kabátec po kolená, kožené nohavice a vysoké čižmy. V jednom uchu mu visel zlatý krúžok a za opaskom šabľa. Tvár mal nádhernú ako úsvit a úsmev uhrančivý ako polnoc. Jeho oči sľubovali celý svet.

No sestrami jeho krásu nepohla. Jedna po druhej prehovorili:

„Šťastie,“ zasyčala panna.

„Risk,“ odfrkla žena.

„Hazard,“ zavrčala starena.

„Mne sa najviac páči šanca. Veď tak sa aj volám – Chance. Znie to krajšie,“ vyhlásil muž a zažmurkal.

„Už je to dlho, čo si nás naposledy navštívil,“ ozvala sa babizňa.

„Mal by som sa zastavovať častejšie,“ prehodil Chance. „Návšteva u sudičiek je mi vždy potešením. Ste také spontánne, také divoké a nepredvídateľné. Tu u vás sa cítim ako na večierku. Ako na hotových orgiách. Je to také zábavné.“

Z radov polic sa vynorilo niekoľko sluhov s červenými tvármi a bez dychu. Chance vytiahol šablú z pošvy, čepel sa zaleskla vo svetle sviečky. Sluhovia ustúpili.

„Čiu mapu si ukradol tentoraz?“ opýtala sa starena. „Ktorá cisárovná alebo generál ťa poprosili o láskavosť?“

Chance v jednej ruke stále zvieral šablú a druhou vytiahol z kabátca zvitok. Zatiahol za stuhu zubami a potom zatriasol pergamentom. Keď sa rozvinul, zdvihol ho vyššie. Ako naň tri sestry pozerali, ich výrazy sa zmenili z nahnevaných na zmätené.

„Vidím dom, je to Maison Douleur v dedine Saint-Michel,“ prehovorila starena.

„Tam býva...“ vyhrkla žena.

„Dievča. Isabelle de la Paumé,“ dokončila vetu starena.

„Kto?“ opýtala sa panna.

„Tolko námahy pre jedno dievča?“ opýtala sa babizňa a starostlivo si mládenca premerala. „Je to nikto, nič neznamená. Nie je ani krásna, ani múdra. Je sebecká. Zlá. Prečo práve ona?“

„Lebo nedokážem odolať výzve,“ odvetil Chance. Znovu mapu jednou rukou zvinul, oprel si ju pritom o hrud'. Potom si ju strčil naspäť do kabátca. „A aké dievča by si nevybralo to, čo ponúkam?“ Ukázal na seba, akoby sám nemohol uveriť tomu, aký je neodolateľný. „Dám jej šancu zmeniť cestu, po ktorej kráča. Šancu vytvoriť si vlastný osud.“

„Hlupák,“ zakrákala starena. „Nič o smrteľníkoch nevieš. My sudičky im kreslíme mapy života, lebo to tak chcú. Smrteľníci nemajú radi neistotu. Nemajú radi zmenu. Zmena je strašidelná. Zmena bolí.“

„Zmena je bozk v tme. Ruža v snehu. Zarastená cesta za veternej noci,“ oponoval jej Chance.

„V tme žijú netvory. Ruže v snehu hynú. Dievčatá sa na zarastených cestách strácajú,“ vyštekla naňho starena.

No Chance sa nedal odradiť. Zastrčil si šablú do pošvy a zdvihol ruku. Akoby kúzlom sa mu medzi prstami zaleskla zlatá minca. „Stavím sa s tebou,“ navrhol.

„Príliš sa so mnou zahrávaš,“ zavrčala starena a hnev sa jej v očiach zbiehal ako hrozivé mračná.

Mládenec hodil mincu do vzduchu. Starena ju chytila a položila na stôl.

A vtom vypukla búrka.

„Myslíš si, že minca môže splatiť to, čo si vypustil do sveta?“ zaburácala naňho. „Francúzskom tiahne vraždiaca armáda. Smrť zbiera úrodu kostí. Kráľovstvo je na pokraji pádu. A to všetko kvôli tebe!“

Jeho úsmev povädol. Na niekoľko sekúnd ho chvastanie prešlo. „Napravím to. Prisahám.“

„S mapou tohto dievčata?“

„Kedysi bolo odvážne. Dobré.“

„Tvoja hlava je ešte prázdnejšia než tvoje sľuby,“ odfrkla si babizňa. „Rozbal' tú mapu znovu. A tentoraz si ju poriadne prezri. Pozri sa, čo ju čaká.“

Chance ju počúvol. Očami sledoval dievčininu cestu po pergamente. Keď uvidel koniec, vzalo mu to dych... Tie škvrny, medzery a hrubé línie. Vyhľadal starenine oči. „Tento koniec... To nie je... To nemôže byť...“

„Stále si myslíš, že to dokážeš napraviť?“ vysmievala sa mu sudička.

Mládenec sa k nej o krok priblížil a vystrčil bradu. „Stavím sa o veľa. Ak túto stávkou prehrám, už sem do paláca nikdy nevročím.“

„A ak prehrám ja?“

„Necháš mi túto mapu. Necháš to dievča, aby si navždy riadilo svoje kroky samo.“

„Taká stávka sa mi nepáči,“ vyhlásila starena. Mávla rukou a sluhovia, ktorí sa okolo votrelca pomaly sťahovali, zaútočili. Podaktorí teraz mali tiež šable. Chance bol v pasci alebo to tak aspoň vyzeralo.

„Nemáš žiadnu nádej na útek. Vráť mi tú mapu!“ prikázala mu babizňa a načiahla sa po ňu.

„Nádej nikdy nezomiera,“ oponoval jej Chance a strčil si mapu späť do kabátca. Zabehol pár krokov, urobil vo vzduchu salto a preletel nad hlavami sluhov. S ladnosťou pantera pristál na pracovnom stole

a prebehol po ňom. Keď sa dostal na koniec, zoskočil na podlahu a zamieril k balkónu.

„Teraz si v pasci, ty darebák!“ zakričala za ním starena. „Sme na treťom poschodí! Čo chceš robiť? Preskočiť kanál? Ani ty nemáš také šťastie!“

Chance otvoril dvere na balkón a vyskočil na zábradlie. Už nepršalo, ale mramor bol stále mokrý a klzký. Jeho telo sa kývalo dopredu a dozadu, rukami mával vo vzduchu. Keď už to vyzeralo, že nepochybne spadne, podarilo sa mu nadobudnúť stratenú rovnováhu a opatrne zastať na špičkách.

„Tú mapu. Hneď!“ oborila sa naňho babizňa. Vyšla na balkón a postavila sa len pár krokov od votrelca. Jej sestry sa pridali.

Mládenec sa obzrel na sudičky a potom urobil ďalšie salto vo vzduchu. Starena zalapala po dychu. Priskočila k zábradliu so sestrami v päťach a očakávala, že uvidí, ako sa muž topí vo víriacej vode pod balkónom.

No netopil sa. Ležal na chrbte v baldachýne gondoly. Lodka sa divoko kývala, ale Chance bol v poriadku.

„Zaber, drahý priateľu!“ zavolať na gondoliera. Muž ho počúvol, loďka vyrazila.

Mládenec si sadol a zadíval sa na sudičky krištáľovo čistým intenzívnym pohľadom. „Teraz moju stávkú prijať musíte! Nemáte na výber!“ zakričal za nimi.

Gondola sa zmenšovala, ako sa vzdalovala po kanále. O chvíľu zahla za roh a zmizla sestrám z dohľadu.

„To je teda biedna situácia,“ horekovala starena temne. „Nemôžeme dopustiť, aby o sebe smrteľníci rozhodovali sami. Keď to robia, privádzajú na svet nešťastie.“

Panna a žena vošli späť do miestnosti, starena sa pobrala za nimi.

„Zbaľ mi kufor!“ vyštekla na jedného sluhu. „Budem potrebovať brká a atramenty...“ Podržala dľaň nad fľaštičkami na stole. Vybrala si sýto čierne. „*Strach*, áno. *Žiarlivosť* sa bude tiež hodiť,“ podotkla a siahla po jedovato zelenom atramente.

„Kam sa chystáš?“ opýtala sa jej panna.

„Do dediny Saint-Michel,“ odvetila starena.

„Zabrániš tomu, aby sa Chance zmocnil toho dievčaťa?“ chcela vedieť žena.

Babizňa sa temne usmiala. „Nie, to nemôžem. Urobím však to, čo robíme my sudičky stále. Zabránim dievčaťu, aby sa zmocnilo šance.“

V kuchyni veľkolepého panského sídla sedela dievčina a v ruke zvierala nôž.

Volala sa Isabelle. Nebola pekná.

Držala čepel noža nad plameňom ohňa horiaceho v kozube. Vedľa nej, napoly bezvedomá v kresle, sedela jej sestra Octavia.

Octavia mala smrteľne bledú tvár a oči zatvorené. Pôvodne biela pančucha na pravej nohe sa jej od krvi sfarbila dočervena. Adélie, ich stará vychovávateľka, jej pančuchu stiahla a zalapala po dychu. Octavii chýbala päta. Zo škaredej rany na jej mieste kvapkala krv a vytvárala na podlahe kaluž. A hoci sa všemožne snažila potlačiť bolestné zastonanie, aj tak jej uniklo.

„Pst, Tavi!“ napomenula ju *maman*. „Začuje ťa princ! To, že si svoju šancu prepásla, neznamená, že tak musí dopadnúť aj tvoja sestra.“

Maman bola matka dvoch sestier. Stála pri dreze a vyplachovala krv zo sklenenej črievičky.

Princ k nim prišiel hľadať tú, ktorá ju nosila. Pred tromi dňami na maškarnom bále v paláci celý večer tancoval s krásnou dievčinou, do ktorej sa zalúbil, ibaže s úderom polnoci mu utiekla a zostala po nej len malá sklenená črievička. Prisahal, že si ju vezme za ženu. Ju a žiadnu inú.

Maman sa rozhodla, že tou nevestou bude jedna z jej dcér. Privítala kráľovskú družinu vo vstupnej hale a požiadala prítomných, či si Isabelle a Octavia môžu vyskúšať črievičku v súkromí, s ohľadom na ich panenskú cudnosť. Princ súhlasil a veľkovojvoda priniesol črievičku na hodvábnom vankúšiku. *Maman* ju opatrne vzala a odniesla do kuchyne. Dcéry ju nasledovali.

„Mali sme Tavi ten nôž nahriať,“ vyhlásila *maman* podráždene. „Prečo mi to nenapadlo? Teplo uzavrie cievy. Zastaví krvácanie. Nuž čo! S tebou to pôjde lepšie, Isabelle.“

Dcéra s námahou prehltla. „Ale, *maman*, ako budem chodiť?“ opýtala sa priškrtene.

„Hlupaňa! Budeš sa voziť. V zlatom koči. A doň a z neho ťa budú nosiť sluhovia.“

Striebornú čepeľ olizovali plamene, rozpálila sa dočervena. Isabelle vystrašene vyvalila oči. Spomenula si na žrebca, ktorého kedysi ľúbila a prišla oňho.

„Ale, *maman*, ako budem cváľať lesom?“

„Nastal čas zabudnúť na detinské zábavky,“ vyhlásila *maman* a utrela črievičku. „Zbankrotovala som, keď som sa vám s Tavi pokúšala nájsť nápadníkov. Pekné šaty a šperky stoja majland. Pre dievča je jediná nádej do života dobre sa vydať a neviem o lepšej partii, ako je francúzsky princ.“

„Nezvládnem to,“ zašepkala Isabelle. „Nezvládnem.“

Maman odložila sklenenú črievičku. Podišla ku kozubu a chytila Isabellinu tvár do dlaní. „Počúvaj ma, dievčatko, a počúvaj ma dobre. Láska je bolesť. Láska je obeta. Čím skôr to pochopíš, tým lepšie pre teba.“

Dcéra tuho prižmúrila oči a pokrútila hlavou.

Maman ju pustila, chvíľu mlčala. Keď nakoniec znovu prehovorila, hlas mala mrazivý, ale jej slová páľili.

„Si škaredá, Isabelle. Nezaujímavá. Neforemná ako knedľa. Nedočkala som presvedčiť ani toho učiteľovho nepodareného krivonohého syna, aby si ťa vzal. Teraz na druhej strane dverí čaká princ – princ, Isabelle! – a všetko, čo musíš urobiť pre to, aby bol tvoj, je odrezať si niekoľko prstov. Len niekoľko zbytočných prstov...“

Maman sa oháňala hanbou, ako sa zabijáci oháňajú dýkami, a svoju obeť zakaždým trafila priamo do srdca. Vyhrá, veď vždy vyhráva. To Isabelle dobre vedela. Koľkokrát sa už zbavila kúskov samej seba iba preto, že to od nej žiadala matka? Toho kúska, ktorý sa smial príliš nahlas. Toho, ktorý jazdil prirýchlo a skákal privysoko. Toho, ktorý túžil po duple, chcel viac omáčky či väčší kúsok koláča.

Ak si vezmem princa, stane sa zo mňa princezná, pomyslela si Isabelle. A jedného dňa aj kráľovná. A nikto si o mne už nikdy nedovolí povedať, že som škaredá.

Otvorila oči.

„Dobré dievča. Bud' odvážna. A rýchla,“ upozornila ju *maman*. „Rež pri kľboch.“

Isabelle vytiahla nôž z plameňov.

A na zvyšok sa snažila zabudnúť.

2

S malíčkom to bolo najťažšie.

Neprekvapovalo ju to. Často sú to tie najmenšie veci, ktoré bolia najviac – chladný pohľad, kruté slovo, smiech, ktorý prestane, len čo vojdete do miestnosti.

„Len pokračuj,“ pobádala ju *maman*. „Mysli na to, čo všetko tým získame – princa pre teba, možno aj nejakého vojvodu pre Tavi a domov v paláci pre nás všetky!“

Isabelle počula zúfalstvo v matkinom hlase. Vedela, že krajčírka pre nich prestala šiť na dlh a mäsiar poslal do sídla posla s nezaplatenými účtami. Zovrela nôž pevnejšie a dokončila, čo začala.

Oslepujúca bolesť, zápach spáleného mäsa a pohľad na vlastné prsty ležiace pri kozube boli také hrozné, až si bola Isabelle na chvíľu istá, že omdlie. No potom k nej priskočila Adélie s nežnými rukami a upokojujúcimi slovami.

Isabelle dostala jemný bavlnený obväz, čistú bielu pančuchu, trochu koňaku. A sklenenú črievičku.

Podávala jej ju *maman*. „Nasad' si ju. Ponáhľaj sa!“ prikázala jej.

Dcéra si ju od nej poslušne vzala. Bola ťažká a studená. Keď do nej strčila nohu, zahryzla sa do nej ostrá a krutá bolesť. Stúpala nohou vyššie do celého tela, až mala pocit, že ju zožiera zaživa. Z tváre sa jej vytratila všetka krv. Zatvorila oči a zovrela operadlá kresla.

Maman však od nej chcela, aby sa postavila, a Isabelle ju poslúchla. Otvorila oči, zhlboka sa nadýchla a vyštverala sa na nohy.

Túto nepredstaviteľnú úlohu zvládla, lebo mala zvláštny dar – dar, ktorý bol oveľa hodnotnejší ako krásna tvár či lúbezné nôžky.

Isabelle mala silnú vôľu.

Netušila, že by za ňu mala byť rada, lebo jej vždy všetci tvrdili, že mať silnú vôľu je pre dievča hrozná vlastnosť. Vraveli, že dievča so silnou vôľou zle skončí. Ubezpečovali ju, že jej vôľa sa musí ohýbať podľa želaní tých, ktorí vedia, čo je pre ňu najlepšie.

Isabelle bola mladá, mala iba šesťnásť rokov. Ešte neprišla na to, že všetci sú hlupáci.

3

Každý krok bol utrpením.

V polovici chodby vedúcej z kuchyne do vstupnej haly Isabelle zrazu zastala. Začula tenký priškrtený plač. Vychádzal vari z nej?

„To je Ella,“ poznamenala *maman* temne. „Ponáhľaj sa, Isabelle. Musíme to dotiahnuť do konca. Čo keď ju princ začuje?“

Tesne predtým, ako princ prišiel, Isabelle zamkla Ellu na povale. Ella plakala. Prosila Isabelle, aby ju pustila. Chcela princa vidieť. Chcela si vyskúšať sklenenú črievičku.

„Nebud' smiešna!“ okríkla ju Isabelle. „Veď si na tom bále ani nebola. Len by si nám tam v твоjich otrhaných handrách urobila hanbu.“

Bolo to od nej kruté. Vedela to, už keď otáčala kľúčom v zámke, ale nezastavilo ju to. Už ju nezastavovalo nič. *Bože na nebi, čím som sa to stala?* pomyslela si, keď začula ďalšie zakvílenie.

Maman si ju obozretne premeriavala, tak obozretne, až mala pocit, že jej vidí do samotného vnútra.

„No tak ju pusť, Isabelle. Urob to,“ vyzvala ju. „Princ sa na ňu raz pozrie a bezhlavo sa do nej zalúbi, rovnako ako každý muž, ktorý ju vidí. Chceš byť dobrá alebo chceš princa?“

Isabelle sa snažila, ale nedokázala si odpovedať. Tie možnosti, ktoré jej *maman* ponúkala, jej nesedeli o nič lepšie ako sklenená črievička. Do mysle sa jej vkradol obraz, jedna dávna spomienka, ako sa s Tavi a Ellou hrali pod starou lipou, v ktorej tieni stálo ich sídlo.

Vtedy vošiel do dvora koč. Vystúpili z neho dvaja muži, spolupracovníci Ellinho otca – Isabellinho a Tavinho otčima. Boli to priateľskí a dobre vychovaní muži, a tak sa zastavili, aby sa s dievčatami porozprávali. No to, čo sa stalo, zmenilo úplne všetko.

Isabelle si želala, aby mohla vrátiť čas. Priala si zastaviť to, čo sa v ten deň dalo do pohybu, lenže nevedela ako.

A teraz bolo prineskoro.

Kto nás proti sebe poštval, Ella? premýšľala. Boli to tí dvaja muži? Maman? Alebo za to môže celý tento bezcitný svet?

4

„Zaťažuj len päť. To ti pomôže zbaviť sa bolesti,“ radila jej *maman*. „A pod' už, ponáhľaj sa!“

Štipla Isabelle do bledých líc, aby sa jej do nich vrátila farba, a spoločne pokračovali chodbou ďalej.

Princ a veľkvojvoda s vojenskou družinou stáli v hale a čakali na ňu. Isabelle vedela, že nesmie sklamať ako sestra.

Tavi najprv všetkých oklamala, lenže ako vychádzala z domu a mierila k princovmu koču, päta jej začala krváčať tak silno, až za sebou nechala na zemi červené stopy.

Vo všetkom tom vzrušení si jej krvavé stopy nikto nevšimol, ale keď sa Tavi priblížila ku koču, zo starej lipy vyletela biela holubica. Pristála princovi na pleci a pustila sa do spevu.

Na zemi krv a v črievičke tiež!

Toto bezcitné dievča ti klame, vieš?

Princ pri pohľade na to množstvo krvi zbledol. Veľkvojvoda, dlhonožý muž podobný vlkovi, sa strašne rozzúril, keď zistil, že jeho panovníka oklamali. Požadoval, aby *maman* sklenenú črievičku vrátila, ale ona odmietla. Trvala na tom, že Isabelle má tiež právo si ju vyskúšať, lebo princ vyhlásil, že to môže urobiť ktorákoľvek dievča z celého kráľovstva.

„Si pripravená?“ zašepkala teraz dcére, keď prichádzali do vstupnej haly.

Isabelle prikývla a pohla sa dopredu, aby princa pozdravila. Na bále ho zazrela iba z diaľky, a keď dorazil do ich sídla, *maman* ju rýchlo odvieďla do kuchyne.

Teraz, keď stála pár krokov od neho, videla, že má oči modré ako letná obloha a svetlé vlasy – dlhé a rozpustené mu splývali až na plecía – pretkané prameňmi z rýdzeho zlata. Bol vysoký, mal široké plecía a zdravú farbu v tvári.

Len čo sa naňho Isabelle zahľadela, zabudla na svoje zranenie, na bolesť, zabudla dokonca aj na vlastné meno. Nebola schopná slov, taký bol nádherný.

Aj princ mlčal. Pozorne sa na ňu zadíval, prezeral si ju z každého uhla i všetky črty jej tváre.

„Ach, vidíte to? Spoznal svoju pravú lásku!“ zapriadla *maman*.

Isabelle sa pri tom klamstve prikrčila. Na bále mali všetci nasadené masky, ktoré im zakrývali hornú časť tváre. Vedela, čo princ robí – prezeral si obrys jej pier, líniu čelusti a tvar brady. Hľadal na nej náznak dievčiny, do ktorej sa zaľúbil.

Lenže tá dievčina tam nebola.

5

Isabelle s princom sa na seba ďalej pozerali. Rozpačito. Mlčky. Až kým sa *maman* neujala velenia.

„Vaša milosť,“ oslovila princa a stiahla so sebou Isabelle do poklony. „Moja mladšia dcéra je tá, ktorú hľadáte. Sklenená črievička jej padne ako uliata.“

„Dúfam, že ste si tým istá, madam,“ varoval ju veľkovojevoda. „Princ by nad ďalším pokusom o klamstvo neprižmúril oči ako nad prvým.“

Maman sklonila hlavu. „Prosím, odpusťte Octavii,“ žiadala princa. „Nie je nečestná. Jej jedinou chybou je, že sa dala uniesť láskou k vám. Ktoré dievča by vám odolalo?“

Princ očervenel. Veľkovojevoda sa však nedal vyviešť z miery. „Ukázete nám tú črievičku?“ opýtal sa netrpezlivo.

Dcéra s matkou sa vystreli. Isabellin žalúdok zovrela hrôza, keď nadvihla lem šiat. Všetky pohľady sa stočili k jej nohe. Nesmierne sa jej ulavilo, keď nezbádala žiadnu krv. Pančucha bola snehobiela a bavlina, ktorou jej ju Adélie vypchala, vyplňala palec. Črievička sa blyšťala modrastým svetlom.

„Padne jej,“ hlesol princ sklesnuto.

Veľkovojevoda a vojaci sa Isabelle rýchlo poklonili.

„Nech žije princezná!“ vykrikol kapitán.

„Nech žije princezná!“ zopakoval zvyšok družiny.

Na dôvažok vyhodili čapice do vzduchu. Volali jej na slávu. Ohromená Isabelle sa pomaly otočila. Konečne patrila ten obdiv jej, a nie Elle. Konečne sa cítila hrdá, mocná, chcená. Ešte pred chvíľou nebola dosť dobrá ani pre učiteľovho syna. Teraz sa z nej stane princezná.

„Musíme odísť do paláca, *mademoiselle*,“ oznámil jej princ meravo.

„Pred svadbou treba zariadiť mnoho vecí.“

Stroho sa poklonil, potom zamieril k dverám a Isabelle videla, ako sa jeho široké plecia nahrbili a z nádherných očí mu vyprchalo svetlo.

Princ ľúbi niekoho iného a túži po inej, pomyslela si. Ak s tým nič neurobím, nezískam manžela, ale väzňa.

Bolo jej zle; akoby sa otrávil niečím, o čom si myslela, že to chce. Ako vtedy, keď bola malá a Adélie upiekla plný plech malých čerešňových koláčov, odložila ich, aby vychladli, no Isabelle ich všetky zjedla.

Otočila sa k matke a chystala sa povedať: „Toto nie je správne,“ ibaže v tej chvíli si všimla, ako sa na ňu *maman* žiarivo usmieva. Isabelle si niekoľko drahocenných sekúnd užívala vrelosť matkinho úsmevu. Vidávala ho len veľmi vzácne.

„Som na teba hrdá, dievčatko,“ vydýchla *maman*. „Zachránila si nás pred úpadkom. Tento pochmúrny dom predám, splatím dlhy a nikdy sa neobzriem späť.“

Isabelle sa námietky zasekli v hrdle. Bolo strašné zlomiť princovi srdce, ale zlomiť ho matke by bolo ešte horšie. Vôbec, ani na sekundu

neuvažovala nad tým, po čom túži jej srdce, lebo túžby dievčat sú úplne bezvýznamné.

Maman chytila dcéru za ruku a odvieďla ju ku kamenným schodom, po ktorých sa od predných dverí sídla schádzalo na štrkovú príjazdovú cestu. Isabelle zbadala zlatý koč ťahaný ôsmimi bielymi koňmi. Stáli pri ňom princ s veľkovojskom a čakali na ňu zabráť do rozhovoru.

Princovo čelo sa krčilo vráskami, oči mu zahalili starosti. Isabelle vedela, rovnako ako každý, že jeho otec je vážne chorý a cudzí vojvoda Volkmar von Bruch šípi kráľovu smrť a kruto útočí na dediny na severnej hranici kráľovstva.

Maman objala Isabelle a sľúbila jej, že s Tavi za ňou príde do paláca, len čo sa bude dať. Dievčina ako omámená vyrazila ku koču, ibaže na schodoch musela došliapávať na poranenú nohu celou váhou. V polovici schodov sa spálené žily otvorili. Isabelle cítila, ako jej do pančuchy presakuje vlhká teplá krv. Kým zostúpila z posledného schodu, mala ju úplne premočenú.

Vysoko nad ňou vo vetvách starej lipy zašuchotalo lístie.

6

Koč bol vzdialený desať krokov. Potom sedem. Päť.

Jeden z vojakov jej otvoril dvere. Isabelle hľadela priamo pred seba. Princ a veľkovojsko, stále zabráť do rozhovoru, sa na ňu ani nepozreli. Dokáže to. Už tam skoro je. Už iba pár krokov. Už len tri... dva... jeden...

A v tom okamihu začula mávanie krídel.

Z koruny lipy vyletela biela holubica a zakrúžila nad ňou. *Maman*, ktorá všetko sledovala z dverí, zbehla po schodoch a horúčkovo sa pokúšala vtáka odohnať, ale držal sa mimo dosahu. Ako prelietaval okolo Isabelle, pustil sa do spevu:

Na zemi krv a v črievičke tiež!

Toto bezcitné dievča ti klame, vieš?

Princ zmlkol. Pozrel na holubicu a potom na Isabelle. Očami sklí-
zol k lemu jej šiat, špinavému od krvi, a potom k tmavým stopám, kto-
ré zanechala v hline.

Isabelle vytiahla nohu zo sklenenej črievičky a urobila krok doza-
du. Črievička sa prevrátila a na zem sa vyliala ďalšia krv. Špičku pan-
čuchy mala karmínovočervenú. Zaplavila ju hanba.

„Odrezala si si prsty na nohách,“ poznamenal princ a neveriacky
pokrútil hlavou.

Dievčina prikývla a okrem hanby pocítila aj strach. Oklamala ho.
Len Boh vie, čo s ňou princ urobí. Počula strašidelné reči o žalároch
pod palácom a hlavách na kopijach. Čaká ju taký osud?

No princ vojakom neprikázal, aby sa jej chopili. V tvári nemal ani
názna zloby, len smútok. A ešte niečo ďalšie, niečo, čo by Isabelle vô-
bec nečakala – vlúdnosť.

„Ako si mohla vydržať takú bolesť?“ opýtal sa jej.

Sklopila zrak k zemi. Spomenula si na matkine slová, ktoré jej
vmietla do tváre v kuchyni.

Škaredá... nezaujímavá... neforemná ako knedľa...

„Mám v tom veľa praxe,“ odvetila.

Princ sa zamračil. „Nerozumiem.“

Isabelle zdvihla hlavu a pozrela mu do srdcervúco krásnej tváre.
„Veru nerozumiете,“ súhlasila.

Do rozhovoru sa zamiešal veľkvojvoda, ktorému z očí sršal hnev.
„Poznám vojnu zocelených vojakov, ktorí by nezvládli to, čo ste uro-
bili vy, *mademoiselle*,“ povedal Isabelle. Potom sa obrátil k princovi.
„Dievča, ktoré urobí čosi také, je schopné čohokoľvek, pane. Je
nenormálna. Nepričetná. Nebezpečná.“ Kývol na dvojicu vojakov:
„Chopte sa jej!“

Isabellino srdce zovrela hrôza, keď vojaci vyrazili smerom k nej,
ale princ ich zarazil.

„Nechajte ju!“ prikázal im a mávnutím ruky ich poslal späť.

„Vaša milosť, nemôžete predsa nechať aj druhý podvod bez trestu,“
namietol veľkvojvoda. „Už jeden je príšerný, ale dva...“

„Povedal som, aby ste ju nechali. Vážne sa poranila. Čo by ste jej ešte chceli urobiť?“

Veľkovojská stroho prikývol a vzápätí oslovil *maman*: „Predpokladám, že žiadne ďalšie dcéry, ktoré by si chceli odrezať časť tela, aby sa mohli vydať za princa, už nemáte, či?“

„Nie,“ odvetila *maman* zatrpknuto. „Žiadne iné dcéry nemám.“

„Takže my pôjdeme,“ poznamenal veľkovojská. „Pekný deň, madam.“

Uprostred príjazdovej cesty zurčala fontána. Keď princ nastupoval do koča, veľkovojská, ktorý ešte vždy v rukách držal zamatový vankúšik, prikázal jednému z vojakov, aby vo vode opláchol sklenenú črievičku. Vojak poslušne a položil ju späť na vankúšik. *Maman* ich sledovala, meravá od hnevu.

Isabelle, ktorej sa z toho všetkého stále krútila hlava, sa posadila na lavicu pod lipu. Zatvorila oči, aby sa jej pred nimi prestal točiť svet. Len matne si uvedomovala dupot koní, ktoré dychtili odísť. Takmer nepočula cvrlikanie hmyzu v popoludňajšej horúčave, či holubicu, ktorá teraz hrkútala vo vetvách vysoko nad ňou.

No potom to všetko prehlušil iný zvuk – naliehavý a prenikavý krik: „Počkajte! Neodchádzajte! Prosím, prosím vás, počkajte!“

Bol to dievčenský hlas. Ozýval sa zo sídla. Kričal. Prosil.

Isabelle otvorila oči.

Po schodoch zbehla dievčina. Mala strapaté vlasy. Šaty z úbohých handier. Tvár a ruky od popola. Nohy bosé.

No aj tak bola oslnivo, bolestivo, závratne krásna.

Bola to Ella.

Isabellina nevlastná sestra.

7

Veľkovojská vrhol na *maman* vražedný pohľad.

„Je to ďalší z vašich trikov, madam? Poslať špinavú slúžku, aby si vyskúšala črievičku?“ opýtal sa pohoršene.

Maman prižmúrila oči, keď sa zadívala na nevlastnú dcéru. „Ella, ako sa opovažuješ!“ okríkla ju. „Okamžite sa vráť dnu!“

No Ella ju nepočúvala. Oči upierala na princa a on na ňu. Vyšiel z koča a ponáhľal sa jej naproti.

Ako ich Isabelle sledovala, zbadala niečo, čo si nevšimla nikdy predtým. Ani medzi svojou matkou a otčimom, ani medzi matkou a otcom. Bolo to niečo úprimné a ohromujúce. Mocné, hlboké a skutočné. Bola to láska.

A len čo ju zočila, nehmotnú, no napriek tomu takú skutočnú, uvedomila si, že to bola Ella, s kým princ na bále tancoval a po kom túžil.

Do jej srdca sa zahryzli drobné ostré zuby závesti. *Maman* urobila všetko preto, aby Elle zabránila ísť na bál, ale ona si aj tak našla cestu. Toto dievča, ktoré nemalo nič, nejako dokázalo získať koč s koňmi, žiarivé nádherné šaty a pár sklenených črievičiek. Ako? premýšľala Isabelle v duchu.

Princ a Ella zastali kúsok od seba. Princ sa nežne dotkol jej tváre, prstami jej prešiel po brade.

„Si to ty!“ vydýchol. „Konečne som ťa našiel. Prečo si mi utiekla?“

„Lebo som sa bála, že keď zistíš, kto v skutočnosti som – len obyčajné dedinské dievča –, už ma nebudeš ľubiť,“ odvetila Ella.

„Na tebe nie je nič obyčajné, Ella,“ namietol princ a chytil ju za ruky. Obrátil sa k veľkovojevodovi. „Prineste tú črievičku!“ prikázal mu.

Na Isabellino prekvapenie – a na prekvapenie všetkých ostatných prítomných – ho veľkovojevoda neposlúchol. Pery zovrel do prísnej tenkej línie. V tvrdých očiach sa mu zračilo pohrdanie.

„Vaša milosť, toto dievča je slúžka,“ vyhlásil. „Tá na bále určite nebola. Strážcovia by nikoho oblečeného v handrách do paláca nevpustili. Už len to pomyslenie...“

Princ ho prerušil. „Tú črievičku! A hneď!“

Veľkovojevoda sa strnulo poklonil. Podišiel k princovi a Elle a zamatový vankúš držal pred sebou. Keď už ho od nich delilo iba pár krokov, špička vyleštenej čiernej čizmy sa mu o niečo zadrhla – o kameň, ako tvrdil neskôr – a on sa zatackal.

Sklenená črievička sklízla zo zamatového vankúšika. Spadla na zem. A roztrieštila sa na tisíce lesklých črepín.

8

Princ sklúčene skríkol.

Veľkovojevoda sa mu ospravedlňoval s rukou pritisnutou na srdce.

Vojaci sa nervózne ošívajú, meče im cinkajú za opaskami.

Maman sa zasmiala.

Isabelle zalapala po dychu.

Iba Ella zostala pokojná. A čoskoro sa ukázalo prečo.

„Nič sa nedeje. Mám pri sebe druhú,“ poznamenala s úsmevom.

Pred zrakmi všetkých vytiahla z vrečka druhú sklenenú črievičku. Položila ju na zem a nadvihla si sukňu šiat. Keď svojou drobnou nôžkou vkĺzla do topánky, tá sa rozžiarila modrým svetlom a zaligotala sa, akoby bola z diamantov.

Sadla jej ako uliata.

Princ sa radostne zasmial. Chytil Ellu do náručia, pobožkal ju a vôbec sa nestaral o to, kto ich vidí.

Vojaci znovu zajasali. Veľkovojevoda si z čela zotrel pot. *Maman* sa otočila a so zaťatými pästami odpochoďovala späť do domu.

Isabelle to všetko vstrebala a želala si, ako už miliónkrát predtým, aby bola pekná. Priala si, aby si ju niekto cenil. Aby na nej niekomu záležalo.

„Ella vyhrala,“ ozvalo sa za ňou.

Bola to Tavi. Prikrivkala z domu, opierala sa zozadu o lavičku a poranenú nohu držala vo vzduchu. Napokon ju obišla a posadila sa.

„Vždy vyhrávajú tie pekné,“ odvetila Isabelle zatrpknuto.

Kým sa sestry rozprávali, pridala sa k nim aj tá tretia – Ella.

Tavi jej venovala kyslý úsmev. „Aké dokonalé,“ vyhlásila. „Tak sme tu zase. Všetky tri. Pod lipou.“

Ella ju sotva počula. Pozerala na Isabelline a Tavine zmrzačené nohy s výrazom takého hlbokého smútku, akoby nad nimi trúchlila. „Čo ste to urobili?“ opýtala sa a v očiach sa jej zaleskli slzy.

„Neopovažuj sa kvôli nám plakať, Ella!“ upozornila ju Tavi rozhodne. „Neopovažuj sa! Nemáš na to právo. Dostala si, čo si si zaslúžila, a my dve tiež.“

Ella sa zadívala Tavi do očí. „Naozaj? Zaslúžila som si vašu krutost? Zaslúžili ste si vy dve tieto zranenia? Toto že sme si zaslúžili?“

Tavi odvrátila zrak. Potom s ťažkosťami vstala. „Bež, Ella! Odíď od-tiaľto. A nevracaj sa.“

Nevlastná sestra s očami plnými slz sledovala, ako Tavi kríva späť k domu. Potom sa otočila k druhej dievčine: „Stále ma tak veľmi nenávidíš, Isabelle? Aj teraz?“

Isabelle jej nedokázala odpovedať. Mala pocit, že má ústa plné soli. Tá spomienka, ktorú predtým zahнала, sa jej znovu vynorila v mysli. Opäť mala deväť rokov; Ella a Tavi desať. Od svadby ich matky s otcom ubehol presne rok.

Všetky spolu sedeli pod starou lipou.

Sestry.

Nevlastné sestry.

Kamarátky.

9

Bolo letné popoludnie.

Na blankytnom nebi žiarilo jasné slnko.

Cez kamenné múry okolo sídla viseli kvety ruží. V košatej korune starej lipy spievali vtáky. Dievčatá sa hrali pod stromom. Ella vila ven-ce zo sedmokrások a vymýšľala si príbehy o Tanaquill, kráľovnej víl, ktorá žije v dutine stromu. Tavi si na bridlicovú tabuľku kriedou písala rovnice. A Isabelle šermovala so starou rúčkou z metly a predstie-rala, že svoje sestry bráni pred pirátom Čierna brada.

„Tvoj čas vypršal, ty pirátska spodína! *En garde!*“ vykrikla a vyrazila na kohúta Bertranda, ktorý sa zatúlal k stromu. Bola oveľa radšej, keď jej partnera v súbojoch robil paholkov syn Felix, ibaže toho teraz za-mestnávalo čerstvo narodené žriebä.